

Ένα αρκετά ανορθόδοξο δρομολόγιο επιστροφής στην πόλη, στο προηγούμενο βροχερό Σαββατιάκο απόγευμα μαζί με λίγη τύχη, φέρνει στο οπτικό πεδίο, πέντε οχήματα με παρελθόν άγνωστο. Με μέλλον άδηλο, αν και τουλάχιστον για τα δύο από αυτά δεν μπορεί να υπάρξει μέλλον. Το παρελθόν τους υπήρξε καταστροφικό.

Για τα υπόλοιπα τρία όμως, η πιθανότητα τα μελλούμενα να φανούν λαμπρότερα από τα περασμένα δεν είναι αμελητέα.

Κατασκευασμένο στα τελειώματα της έκτης δεκαετίας του περασμένου αιώνα, στο εργοστάσιο της πόλης Hamura δυτικά της Ιαπωνικής πρωτεύουσας, το εικονιζόμενο Hi Lux, ήρθε και σταμάτησε το βροχερό μεσημέρι, μπροστά μου. Κατέβηκε ο ηλικιωμένος οδηγός του, που δεν χρειάζεται ιδιαίτερη φαντασία για να υποθέσουμε ότι είναι μαζί, σχεδόν 50 χρόνια, έκανε τις δουλειές του και αποχώρησε όσο ήσυχα ήρθε.

Το ελαφρύ φορτηγό περιποιημένο ή παραποιημένο, με τα πρόσχημα μιας αγνής λαϊκής επιθυμίας, συνεχίζει να γυρνά τους τροχούς του στην Αττική γη και επιμένει να εξυπηρετεί

τον ιδιοκτήτη του, παραμένοντας σε λειτουργική κατάσταση.

Λίγο αργότερα και είκοσι χιλιόμετρα μακρύτερα, μια ολότελα αντίστροφη εικόνα. Παρατημένες σε ένα περιφραγμένο οικόπεδο δυο Celica Lift back του '80. Δυο! Η μια στη γνωστή γαλάζια απόχρωση που κόσμησε και τόσα άλλα μοντέλα του Ιάπωνα κατασκευαστή, η άλλη με ένα ασυνήθιστο, για το συγκεκριμένο μοντέλο ανοιχτό φυστικό χρώμα.

Αφημένες στο χρόνο και στην αντάρα της φύσης, τα δυο γιαπωνέζικα κουπέ, ακολούθησαν την μοίρα των περισσότερων βιομηχανικών αγαθών: Παραγωγή, Κατανάλωση, Χρησιμότητα, Περιθώριο. Από το '80, όταν ήταν αστραφτερό όνειρο πολλών, ως τις μέρες μας, που κοιτούν σαν τιμωρημένες ένα τοίχιο, κάτω από αγριελιές.

Υπάρχουν όμως και χειρότερα. Όπως η καταστροφή. Άλλα είκοσι χιλιόμετρα μακρύτερα, το ίδιο απόγευμα, στις παρυφές του αστικού ιστού, δυο κουφάρια από σχετικά σύγχρονα σούπερ μίνι μαρτυρούν κάτι δυσάρεστο.

Η πυρκαϊά που τα κατέστρεψε δεν ήταν τυχαία. Ούτε προϊόν ατυχίας. Ποιος ξέρει το κόστος ποιών αμαρτιών αναγκάστηκαν, εν αγνεία τους να καταβάλλουν και απέμειναν καμμένα κουφάρια κάτω από ένα βαρύ ουρανό, σε ένα ταλαίπωρο κομμάτι γης.

Για το φινάλε κάτι άσχετο. Μα ήταν εκεί, λίγες εκατοντάδες μέτρα μακρύτερα από την εικόνα των καμμένων. Ένα γκράφιτι, μιας μάλλον ανεπιτυχούς ή έστω ασύνταχτης μετάφρασης και με όχι ξεκάθαρη ιδεολογική βάση. Αν μετά το όνομα της χώρας και του κυβερνήτη, ακολουθούσαν οι λέξεις: and dry bread θα ήταν ακόμα πιο γραφικό. Αττική. Νοέμβριος 2017.

